

דף ק.

עין משפט ג.

או"ח סימן שמה סעיף יב

יב. יד. רשות הרבים תופסת עד עשרה טפחים בגובה ק, ומעל עשרה טפחים בר"ה הוי מקום פטור י.

עין משפט ה.

או"ח סימן שמה סעיף י

יב. מעשרה ולמעלה אם הוא רחב ד"ט על ד"ט הוי רשות היחיד ואם לאו הוי מקום פטור. ואפי' יש בו מקום כדי לחוקק בו ש ולהשלימו לארבעה הוי מקום פטור.

עין משפט ז.

או"ח סימן שסג סעיף לו

יב. מד. מבוי ששזה מתוכו ויש ממנו מדרון שהוא מקום משופע לר"ה, או ששזה לגובה ר"ה ומדרון לתוכו, אם הולך ומתלקט מעט מעט עד שמגביה עשרה טפחים בתוך ד' אמות הרי הוא כאילו יש מחיצה וזקוף כולו, ואינו צריך שום תיקון ת.

ק. משנה בשבת דף ק, וע"כ הזורק לכותל בר"ה ונתפס למעלה מעשרה טפחים פטור, ולמטה מעשרה חייב, ואסור לזורק למעלה מעשרה שמא לא תדבק למעלה או תיפול לארץ ונמצא מתחייב, מגמ' שם, כה"ח אות ס"ח.

ר. דכרמלית ג"כ לא הוי כיון שגם כרמלית אינה תופסת יותר מעשרה טפחים למעלה בגובה, כמ"ש בסעיף י"ח, וכל השיעורין הלכה למשה מסיני.

ש. דחוקקין להשלים לא אמרינן, ב"י. וכגון שזרק למעלה בכותל ונחה בחור כל שהוא לא אמרינן כיון דאיכא מקום גדול שיש בו כדי לחוקק בו ד"ט הרי הוא כאילו נח על מקום ד' על ד' קמ"ל דלא אמרינן חוקקין להשלים, ועיין בכה"ח אות ס"ב-ס"ג.

ת. עיין במ"ב אות קנ"ו-קנ"ז.

דף ק:

עין משפט א. או"ח סימן שמה פעיף יד

יה. טז. כרמלית הוא מקום שאין בו הילוך לרבים, כגון ים, ובקעה א, ואיצטבה לפני החנות בר"ה שהיא רחבה ארבעה ב וגבוה משלשה עד עשרה ג, וכן קרן זוית הסמוכה לר"ה, כגון מבואות שיש להם ג' מחיצות ואין להם לחי או קורה ברביעית ד, ור"ה שהיא מקורה ה, ותל בר"ה גבוה ג' שיש בו ד"ט על ד"ט ואינו גבוה עשרה, וחריץ שהוא ד' על ד' ואינו עמוק עשרה.

עין משפט הו. או"ח סימן שמה פעיף יח

יח. כ. דין כרמלית שלא יהיה פחות מד' על ד' טפחים ו, ואינה תופסת אלא עד עשרה באוירה ולמעלה מעשרה ממנה הוי מקום פטור. הימים והנחלים מודדים העשרה טפחים מעל פני המים ז, וע"כ הנוטל מהם מעל פני המים עד עשרה באויר הרי זה כרמלית ולמעלה מזה

- א. ורמב"ם בפ' י"ד כתב דמדברות ויערות דינם כר"ה ותמהו עליו וצ"ל היכא דרבים מצויים שם תדיר, ועיין בכה"ח אות ע"ג.
- ב. דבלי שהיא רחבה ד' הוי מקום פטור, ואם אינה גבוה ג' טפחים ר"ה היא, ואם גבוה עשרה ויש בה ד' רה"י לעצמה, ב"י.
- ג. ומיירי באין מכתפין הרבים עליו, ועיין בביאורי הגר"א.
- ד. דאם יש שם לחי או קורה דינו כרה"י.
- ה. לפי שאינו דומה לדגלי מדבר, מגמ' שבת צ"ח ע"א.
- ו. שהקילו בה מקולי ר"ה ומקולי רה"י, כשם שאין רה"י בפחות מד' טפחים כך אין כרמלית פחות מד' וכן למעלה מעשרה אין ר"ה תופס גם כרמלית אינה תופסת אלא עד עשרה באוירה ומעל זה הוי מקום פטור.
- ז. דכל מקום שהמים תופסים מקום הוי כקרקע עבה. מגמ'. ב"י וב"ח.
- ח. ועיקר הטעם דמים לא הוי רה"י כיון דלא דמי לדגלי מדבר. בכה"ח אות ק"ח.

באוויר הוא מקום פטור ^ה.

הגה: בור העומד בכרמלית אפי' הוא עמוק מאה אמה דינו ככרמלית ^ט דאין מקום פטור בכרמלית, אלא א"כ הוא רחב ד' על ד' שאז הוא רה"י.

או"ח סימן שנה סעיף א

א. מרפסת או דף בולט מהבית סמוך לים או לנהר ^י והוא למעלה מן המים ויש בו נקב באמצעותו וחלון פתוח לה מן הבית, אין ממלאין ממנו מים אלא א"כ עשה לה מחיצה ^כ כל סביבה או מחיצה סביב הנקב שדולים ממנו דרך שם והוא שיהיה בו ד' על ד', ואין חילוק היכן יעשה המחיצה זו דהיינו למטה מחוברת לה או יעשה אותה על גבה ^ל, ואחרי שעשה מחיצה מותר גם לשפוך ממנה ^מ לנהר או לים.

ב. ההולך בספינה אינו יכול למלאות ממי הים בשבת ^נ אלא א"כ יעשה דף ארבעה על ארבעה ועושה בו נקב וממלא דרך שם, וא"צ מחיצה ^ס אלא אמרינן גוד אחית מחיצתה שהקלו בספינה, והוא שזה

ה. ^ז וא"כ הזורק מהים שהוא כרמלית למעלה מעשרה שהוא מקום פטור מותר. ועיין בכה"ח אות ק"ט, ובסי' שמ"ו סעיף א'.

ט. ^ח מרמב"ם פ' י"ד הלכה ו' דאין מקום פטור בכרמלית משום דמצא מין את מינו, אבל לדעת רש"י הוי מקום פטור גם בכרמלית וזהו הי"א ברמ"א.

י. עירובין פ"ז במשנה, וע"י המחיצה כל שכנגדה עד למטה רשות היחיד, ואף שהמחיצה תלויה ואינה מגעת למים, קולא היא שהקלו במים ואנו אומרים גוד אחית מחיצתה. מ"ב אות א'.

כ. ואם אין מחיצה אין ממלאין ממנו להכניסו לבית, וכן להניחו על גבי מרפסת זו גם היא נחשבת לרה"י כיון שהחלון מהבית פתוח אליה, מ"ב אות ב'.

וה"ה אם עושה את המחיצה של עשרה טפחים למטה אצל המים דמועיל שאמרינן גוד אסיק מחיצתה עד נגד המרפסת.

ל. ^ט שגם בזה אנו אומרים גוד אחית מחיצתה, ויש ראשונים דס"ל שדוקא כשעושים מחיצות מלמטה אמרינן גוד אחית אבל לא כשעושים ע"ג המרפסת מלמעלה, ולכתחילה נכון ליזהר בזה. מ"ב אות ה'.

מ. היינו דרך הנקב לנהר ולים, ומותר דאין כוונתו להוציאן לרה"ה.

נ. דהים כרמלית והספינה רה"י.

ס. דבים הקילו אלא אמרינן כוף הצדדים וכאילו היו שם מחיצות ואח"כ אנו אומרים גוד אחית עד המים ומותר דהוי מכרמלית לכרמלית.

בתוך עשרה טפחים ^ע, אבל למעלה מעשרה מוציא זיז כל שהוא ועושה בו נקב ^פ וממלא דרך שם, שהרי דרך אויר מקום פטור הוא ממלא ודי בהיכר של זיז, ויכול לשפוך על דפני ^צ הספינה והם יורדים לים מכיון שלא זורק אותם להדיא לים אלא מכוחו הם באים, בכרמלית לא גזרו.

הגה: ועיין בסי' שנ"ז.

הגה: שתי ספינות זו אצל זו אסור לטלטל מאחת לשניה ^ק אלא א"כ קשורות זו בזו, או אם גבוהים מן המים עשרה ^ר, ואם הם של שני בני אדם צריכים לערב ^ש.

או"ח סימן שנה סעיף א

עין משפט [ז].

עיין לעיל עין משפט ה.ו.

ע. שאז הוי מכרמלית לכרמלית, ואם זה למעלה מעשרה הוי מקום פטור וא"צ זיז ד' על ד'.

פ. והאחרונים הסכימו דא"צ לעשות בו נקב, כיון שאינו אלא להיכר בעלמא ויכול למלאות אפי' שלא במקום הזיז, מ"ב אות י"ב.

צ. ואפי' אין זיז כלל להיכר כיון שזה כוחו ולא גזרו מרה"י לכרמלית בהוצאה ע"י כוחו, ואין חילוק בין דופן הספינה גבוה מן המים עשרה טפחים או פחות, מ"ב אות י"ג. וה"ה שיכול להניח עצמות וקליפות על ראש הדופן בעביו והם נופלים לים דהוי ג"כ כוחו. שם אות ט"ו.

ק. ואפי' של אדם אחד אסור דאם אינם קשורות מתרחקות אחת מהשניה יותר מד' טפחים ונמצאת כרמלית מפסיקה בניהם וחוששים שמא יפול לו הדבר ויבוא לקחת אותו מכרמלית לרה"י, ויש מתירים אם הם של אדם אחד דלא גזרינן בזה דלמא נפיל. מ"ב אות י"ז.

ר. שאז הוא מטלטל מרה"י לרה"י דרך מקום פטור ומותר.

ש. היינו בקשורות אבל בלא קשורות י"א דלא מהני עירוב, מ"ב אות כ'.